

Yasunari Kawabata
De haven

Dit is een vreemde haven.

Hier komen eerbare echtgenotes en jonge meisjes naar de herberg. En zolang er een gast is, blijft een van hen daar overnachten. In de ochtend, nadat ze zijn opgestaan, ook bij het middagmaal, en bij het wandelen, de hele tijd is zij met hem samen. Als pasgetrouwden op huwelijksreis. Desondanks, als hij haar voorstelt met hem naar een badhuis in de buurt te gaan, zal zij haar hoofd een beetje opzij neigen en peinzen. Zegt hij daarentegen dat hij in het havenstadje een huis wil huren en dat zij nog een jong meisje is, dan kan hij er tamelijk zeker van zijn, dat zij hem stralend antwoordt: “Daar wil ik graag jouw huisvrouw worden. Vooropgesteld dat het niet voor al te lang is, niet voor een half en zeker geen heel jaar”.

... Toen hij gehaast zijn bagage bijeenbond omdat hij deze morgen met zijn schip dacht uit te varen, zei zij: Hoor eens, je kunt zeker geen brief voor mij schrijven?”

“Wat, uitgerekend nu?”

“Maar ik ben immers jouw vrouw niet meer. Dan is het toch geen probleem? Zolang je hier was, ben ik de hele tijd aan jouw zijde gebleven. Heb nooit iets slechts gedaan. Maar nu ben ik toch gestopt jouw vrouw te zijn.”

“Als je het zo bekijkt”, vond hij, en hij schreef voor haar de brief, die gericht was aan een man. Aan een man die blijkbaar net als hijzelf in deze herberg met deze vrouw een halve maand had doorgebracht.

“Stuur je mij ook een keer zo’n brief? Op een ochtend bijvoorbeeld waarop weer een of andere man zich inscheept en jij weer gestopt bent zijn vrouw te zijn?”